

Πανταχού Απών
— έκδοση για θέατρο —

Πανταχού Απών / έκδοση για θέατρο

(Κείμενο εκτός βιβλίου)

- Οι εκτυπωμένες σελίδες δεν είναι στη διάσταση του βιβλίου.
- Η αρίθμηση σελίδων προστέθηκε μόνο για το αρχείο PDF.
- Τα κείμενα και τα σχέδια του βιβλίου παρέχονται μόνο για την ανάγνωσή του και για καμία άλλη χρήση.

Πανταχού Απών
— έκδοση για θέατρο —

ειπωμένο από
το Δελφίνι και τον Γλάρο

εμπνευσμένο από
τη Γαλάζια πεταλούδα

[Μια νέα γυναίκα μιλά σε έναν άντρα. Κάθονται ο ένας απέναντι από τον άλλο και εκείνη κρατά μια μικρή οθόνη στο χέρι της]

— Αν και η αίτησή σας είναι συμπληρωμένη, θα κάνουμε έναν τελευταίο έλεγχο για να 'κλειδώσουμε' τις επιλογές σας... Λοιπόν...
Μορφή...

— Άνθρωπος.

— Φύλο...

— Άνδρας.

— Θέλετε να διατηρήσετε την τρέχουσα εμφάνισή σας...

— Είμαι ευχαριστημένος με αυτή...

[Η γυναίκα χαμογελά]

— Θέλετε να διατηρήσετε τη σεξουαλικότητά σας ή να τη σβήσετε;...

— Είμαι ευχαριστημένος με αυτή...

- Ηλικία Έναρξης...
- Τρέχουσα ηλικία.
- Θέλετε να γερνάτε;
- Όχι.
- Κανείς δε το θέλει. Ξεχωριστές Ικανότητες... Το αφήσατε κενό.
- Ήθελα τη συμβουλή σας σε αυτό... Σκεφτόμουν σπουδαία φωνή και καλλιτεχνικές δεξιότητες...
- Δε θα είστε ο πρώτος. Είναι λίγο πολύ μια κοινή επιλογή...
- Μπορώ να επιλέξω να πετάω;...
- Περίορισε τις επιλογές ώστε να μοιάζουν με τον υπάρχοντα κόσμο... Άρα... όχι. Αλλά μπορείτε να επιλέξετε τη μορφή ενός πουλιού. Θα διατηρήσετε την ικανότητά σας να σκέφτεστε, αν το επιθυμείτε. Και υπάρχει ένα μεγάλο εύρος από δημοφιλή πουλιά, έτσι δε θα νιώθετε μόνος...
- Όχι, όχι, θα κρατήσω τη μορφή μου.
- Λοιπόν, Ξεχωριστές Ικανότητες... Αν και στον Κόσμο των Απόντων, δεν έχει στα αλήθεια σημασία...
- Τότε... Κάντε μου έκπληξη...

[Χαμογελά και σημειώνει κάτι στην οθόνη της]

- Θέλετε να κρατήσετε τις Αναμνήσεις σας από το Παρελθόν, ή να ξεκινήσετε από την αρχή...
- Για να είμαι ειλικρινής, το σκέφτηκα πολύ πριν απαντήσω, και δεν ξέρω στ' αλήθεια ποια είναι η σωστή επιλογή. [χαμογελώντας:] Μπορώ να κρατήσω μόνο τις καλές αναμνήσεις;
- Φοβάμαι πως είναι όλα ή τίποτα... Απλώς κρατάτε μια ελάχιστη βάση –τη γλώσσα σας, τις κινητικές σας ικανότητες...– αλλά θα πρέπει να ξανακτίσετε τον εαυτό σας εκεί... Μπορεί να κάνει τα πράγματα λίγο παράξενα...
- Θα ξεκινήσω από την αρχή. Υπήρξε τόσο πολύ αίμα και αδικία σε αυτόν τον κόσμο... Γιατί να τα κουβαλήσω μαζί μου;
- Κάτι άλλο που θα θέλατε να προσθέσετε;...
- Όχι.
- Σχεδόν τελειώσαμε. Απλά μια υπενθύμιση ότι το προσδόκιμο ζωής στη λειτουργία απόντων είναι λίγο πολύ όμοιο με το προσδόκιμο ζωής στην λειτουργία παρόντων, ενισχυμένο από την απουσία κινδύνου. Σύμφωνα λοιπόν με την ηλικία σας, αναμένεται, πάνω κάτω, μια ζωή 180 ετών. Από εκεί και πέρα, παρά τα επιτεύγματα της τεχνολογίας, η καρδιά ή ο εγκέφαλός σας, κάποια στιγμή, θα πάψει.

— Μου φαίνεται παραπάνω από αρκετό...

— Και το τελικό κουτί. Συνειδητοποιείτε ότι δεν υπάρχει γυρίσμός... Μετά από λίγες ώρες, οι χημικές ουσίες στο σώμα σας θα το κοιμίσουν οριστικά, εκτός από την καρδιά και τον εγκέφαλό σας.

— Ναι, το συνειδητοποιώ.

— Θα χρειαστώ την τελική υπογραφή σας...

[Γυρίζει την οθόνη που κρατά προς το μέρος του, και εκείνος τοποθετεί το ανοιχτό δεξί του χέρι πάνω της]

— Σας ευχαριστώ για την επιλογή σας. Κάνετε αυτόν έναν ανεκτό κόσμο, και τη ζωή και την ποιότητά της βιώσιμη στον πλανήτη μας...

[Επόμενη σκηνή:

Είναι ξαπλωμένος ανάσκελα σε μια επίπεδη επιφάνεια, με ένα κάλυμμα στο κεφάλι του σαν κράνος. Ο γιατρός που παρακολουθεί τη διαδικασία τού χαμογελά και του λέει «Προσπάθησε να χαλαρώσεις και να κοιμηθείς». Κοιτώντας τον αργά να κοιμάται, του εύχεται: «Καλό ταξίδι...»

Μια φωνή ακούγεται:]

Πόλη Μ•ΧVI•L

Παρόντες: 10.000

Απόντες: 15.094.653

[Η φωνή συνεχίζει:]

Πόλη Μ•ΧVI•L

Παρόντες: 9.999

Απόντες: 15.094.654

Πανταχού Απών

[Αλλαγή σκηνής: Ξυπνάει στο ίδιο ακριβώς σημείο, ξαπλωμένος στο πάτωμα χωρίς κράνος στο κεφάλι του, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και σηκώνοντας ξαφνικά το δεξί του χέρι. Είναι γυμνός, με μόνο ένα ύφασμα στη μέση του για θεατρικούς λόγους. Ο ήχος των κυμάτων ακούγεται και μερικά πουλιά να κελαηδούν. Σηκώνεται, κοιτώντας γύρω του. Παίρνει μια χούφτα {αόρατη} άμμο, σηκώνει το χέρι του ψηλά και αφήνει την άμμο να πέσει ξανά στο έδαφος. Μια όμορφη νεαρή γυναίκα έρχεται κοντά του. Χαμογελώντας, του λέει:]

— [Εκείνη:] Καλώς ήλθες...

[Είναι σε σύγχυση. Δε μιλά. Την κοιτάζει...]

— [Εκείνος:] Πώς έφτασα εδώ;

— [Εκείνη:] «Χωρίς αναμνήσεις.» Χαλάρωσε... Είσαι κοντά μας... Θα τα καταλάβεις όλα σύντομα... Φόρεσε αυτό...

[Τον βοηθά να φορέσει το ρούχο που κουβαλά. Ένα απλό λινό ένδυμα, που φτάνει μέχρι τους μηρούς του...]

– [Εκείνη:] Έλα μαζί μου... Ας περπατήσουμε για λίγο προς το δάσος...

[Αρχίζουν να περπατούν ενώ εκείνος κοιτάζει γύρω του.

Σταματάει, κοιτώντας μπροστά του, μπερδεμένος. Ακούγεται ο ήχος ενός λιονταριού που βρυχάται. Κάνει ένα βήμα πίσω. Εκείνη κάνει ένα βήμα μπροστά, χαϊδεύει το κεφάλι αυτού του {αόρατου} λιονταριού, λέγοντας «Σταμάτα τα αστεία Ντάριλ... Σταμάτα να τρομάξεις τους νέους μας φίλους... Πήγαινε αλλού να παίζεις...». Βλέποντάς το για μια στιγμή να απομακρύνεται, γυρίζει προς εκείνον, τον κρατά απαλά από τον αγκώνα και ξαναρχίζει να περπατάει μαζί του, ενώ ακούγεται πάλι το τραγούδι μερικών πουλιών]

– [Εκείνος:] Βλέπω μια χώρα γεμάτη ομορφιά... Βλέπω λευκά άλογα να τινάζουν τις χαίτες τους, κάτω από φυλλώδη δέντρα με κόκκινους και μπλε παπαγάλους στα κλαδιά τους... Βλέπω πάνθηρες και ελάφια να περπατούν δίπλα δίπλα... [ακούγεται το γέλιο μιας ομάδας παιδιών, και μετά πάλι, ένα λιοντάρι που βρυχάται] Βλέπω παιδιά και λιοντάρια να παίζουν μαζί... Βλέπω άνδρες και γυναίκες, λευκούς και μαύρους, να κάνουν έρωτα στο γυμνό φως της μέρας... Κάτω, στο ποτάμι, βλέπω λέαινες και βουβάλια να πίνουν ειρηνικά νερό μαζί και καμηλοπαρδάλεις να περπατούν με χάρη στην καταπράσινη κοιλάδα που απλώνεται στους πρόποδες ενός πανύψηλου βουνού...

Τι είναι αυτό το μέρος; Πού βρίσκομαι;

– [Εκείνη:] Στον Κόσμο των Απόντων, βάσει της επιλογής που έκανες, όχι περισσότερο από λίγες ώρες πριν...

– [Εκείνος:] Δε θυμάμαι τίποτα...

– [Εκείνη:] Επέλεξες να ξεχάσεις την προηγούμενη ζωή σου...

– [Εκείνος:] Γιατί;

– [Εκείνη:] Δεν υπάρχει πια απάντηση σε αυτό... Ηρέμησε, μια εύκολη ζωή σε περιμένει... Θα σε πάω στο δωμάτιό σου, αλλά μπορείς να επιστρέψεις αργότερα, αν θέλεις...

– [Εκείνος:] Το δωμάτιό μου;

– [Εκείνη:] Βλέπεις εκεί, σκαρφαλωμένη στη βουνοπλαγιά, την πόλη που μας περιμένει; Είναι κυρίως φτιαγμένη από γυαλί, με ενσωματωμένους κήπους και καταρράκτες διαφόρων μεγεθών στις εξωτερικές πλευρές της, οπότε δεν διακρίνεται εύκολα από μακριά... Βλέπεις τον δεύτερο φαρδύ καταρράκτη στα δεξιά της; Το δωμάτιό σου είναι εκεί κάπου...

– [Εκείνος:] Πώς θα φτάσουμε εκεί;

– [Εκείνη:] Διάφανα, αιωρούμενα οχήματα είναι άμεσα διαθέσιμα σε αρκετά σημεία. Να, κοίτα... Εδώ μας περιμένει ένα... Έλα... Θα είμαστε εκεί πολύ σύντομα... Μπες μέσα... {βγαίνουν από τη θεατρική σκηνή από την δεξιά της έξοδο/είσοδο, καθώς, για αυτή τη σκηνή, αυτή είναι η πόρτα του οχήματος}

[Αλλαγή σκηνής: Στέκονται σε ένα δωμάτιο, χωρίς τίποτα άλλο εντός του, παρά ένα φαρδύ κρεβάτι και μια μικρή ντουλάπα]

– [Εκείνη:] Θα σε αφήσω να ξεκουραστείς... Η πρώτη μέρα μπορεί να είναι παράξενη... Όποτε νιώσεις έτοιμος, μπορείς να κάνεις μια βόλτα τριγύρω... Δεν θα έχεις κανένα πρόβλημα να εναρμονιστείς...

– [Εκείνος:] Ευχαριστώ...

[Του χαμογελάει και φεύγει από την αριστερή έξοδο της σκηνής... Κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Μετά ξαπλώνει στο κρεβάτι του, κλείνει τα μάτια, και αποκοιμίζεται. Τα φώτα χαμηλώνουν.

Ξυπνά από ένα χτύπημα στην πόρτα.

Κάθεται στο πλάι του κρεβατιού και λέει στον εαυτό του...

– [Εκείνος:] Είναι νύχτα... [ύστερα, μιλώντας πιο δυνατά:] Περάστε...

[Ένας άντρας μπαίνει στην αίθουσα {από την αριστερή είσοδο της σκηνής του θεάτρου, δε χρειάζεται να υπάρχει πραγματική πόρτα}, και γυρίζοντας προς την πίσω πλευρά του δωματίου λέει...]

– Φώτα.

[Τα φώτα ανάβουν. Συνεχίζει να μιλά...]

Περίμενα να βγεις από το δωμάτιο, αδερφέ... Σε άκουσα να έρχεσαι σήμερα το πρωί... Αρκετά περίμενα... Καλώς ήρθες... [του χαμογελά] Μένουμε δίπλα... Είμαι ο Έρικ, παρεμπιπτόντως... Το όνομά σου... [τον βλέπει να αναρωτιέται, καθισμένος στο πλάι του κρεβατιού του, έχοντας μόλις ξυπνήσει. Καταλαβαίνει πως δεν κράτησε τις αναμνήσεις του] ... είναι... [...του γνέφει να πει ένα όνομα...]

– [Εκείνος:] ...Γκων... {= χαμένο/απών} [Κάνει ταυτόχρονα μια χειρονομία, σα να δείχνει κάτι να φεύγει μέσα από το μυαλό του, για να αποδοθεί κάπως στα ελληνικά η έννοια της αγγλικής λέξης]

– [Έρικ:] Εντάξει, Γκων, [λέει χαμογελώντας] χάρηκα για τη γνωριμία... Δεν ήρθες σε αυτό το μέρος για να κοιμάσαι όλη μέρα... Έλα, έχουμε πάρτι... [Ανοίγει τη ντουλάπα, βγάζει ένα πουκάμισο, ένα παντελόνι και ένα ζευγάρι παπούτσια και του τα φέρνει...]

Έλα, δε μπορείς να πας σε ένα πάρτι ντυμένος έτσι...

[Αρχίζει να ντύνεται αργά... Βάζει το παντελόνι και τα παπούτσια του...]

Γρηγορότερα, φίλε μου, γρηγορότερα... Τα κορίτσια δε θα περιμένουν... [ξαφνικά συνειδητοποιεί ότι δεν ξέρει τίποτα για αυτόν...]

Ελπίζω να κράτησες τις προτιμήσεις σου...

– [Γκων:] Δεν ξέρω.

– [Έρικ:] Εσύ δεν ξέρεις, αλλά ξέρουν εκείνες...

[Την ίδια στιγμή ακούγεται άλλο ένα χτύπημα στην πόρτα. Χωρίς να περιμένει απάντηση μια όμορφη γυναίκα φορώντας ένα ελκυστικό βραδινό φόρεμα μπαίνει στο δωμάτιο]

– [Έρικ:] Σίνα...Θα ερχόμασταν σύντομα...

– [Σίνα:] Άργησες πάααρα πολύ, καλέ μου... Κι ήθελα άλλωστε να δω πρώτη τον νεοφερμένο... [γυρίζει στον Γκων και λέει χαμογελώντας] Γεια σου...

– [Γκων:] Γεια... [Φορά το πουκάμισό του και αρχίζει να το κουμπώνει]

– [Έρικ:] Θα ερχόμασταν σε λίγο... Μα είναι αργοστολίστος...

– [Σίνα, πηγαίνοντας κοντά του και αρχίζοντας να τον κουμπώνει:] Άσε με να σε βοηθήσω με αυτό... [και μετά γυρίζοντας στον Έρικ] Μπορείς να φύγεις αγάπη μου, δε χρειάζεται να σε καθυστερούμε... Θα έρθουμε να σε βρούμε σε λίγο...

– [Ο Έρικ καταλαβαίνει, και ξεκινά να φύγει, χαμογελώντας και λέγοντας:] Εντάξει, θα τα πούμε αργότερα... [και όταν φτάνει στην πόρτα, γυρίζει πίσω και λέει με χαμηλή φωνή στον Γκων:] ...Είναι σαν το ποδήλατο...

[Η κοπέλα τον φλερτάρει ανοιχτά...]

– [Σίνα, ενώ ακόμα τον κουμπώνει:] Λοιπόν, ποια είναι η ιστορία σου;...

– [Γκων:] Δε θυμάμαι τίποτα, στ' αλήθεια...

– [Εκείνη:] Χωρίς αναμνήσεις! Αυτό είναι ενδιαφέρον. Τότε, θα πρέπει να σου προσφέρουμε μερικές, έτσι δεν είναι;

[Μόλις τον έχει τελείως κουμπώσει. Γυρίζει προς την πίσω πλευρά του δωματίου και λέει:]

– [Σίνα:] Μουσική.

[Ρομαντική μουσική αρχίζει να παίζει. Βάζοντας τα τεντωμένα χέρια της στους ώμους του, αρχίζει να χορεύει αργά μαζί του... Του χαμογελά...]

– [Σίνα:] Μάθημα πρώτο... Η ζωή είναι ένα όνειρο... Πάντα ήταν, και πάντα θα είναι... Άλλοτε είναι γλυκό, άλλοτε πικρό, αλλά όσο έχει γεύση, εμένα μου αρκεί...

[Τον φιλά απαλά στα χείλη...]

– [Σίνα:] Δεν το αισθάνεσαι γλυκό; [συνεχίζει να τον φιλάει αργά, το ένα φιλί μετά το άλλο]

Είναι η γεύση της αγάπης...

[Αρχίζει να τον ξεκουμπώνει σιγά σιγά... Τα φώτα σβήνουν]

[Αλλαγή σκηνής: Ξυπνούν το πρωί στο κρεβάτι του. Εκείνη σηκώνεται και αφού ντύνεται πηγαίνει προς την πόρτα και γυρίζει να του μιλήσει...]

– [Σίνα:] Καλή σου μέρα, αγάπη... Θα τα ξαναπούμε...

[Μένει μόνος. Σηκώνεται από το κρεβάτι και πηγαίνει στο παράθυρο για να δει τη θέα. Στη συνέχεια, ψάχνοντας τη ντουλάπα του, διαλέγει και ντύνεται με απλά λινά ρούχα. Πηγαίνει προς την πόρτα, κοιτάζοντας προσεκτικά δεξιά και αριστερά για κάποιο ήχο του Έρικ. Μετά προχωρά, φτάνει στο {αόρατο} ασανσέρ και περνάει την παλάμη του μπροστά του. Ακούγεται ένας ήχος από μια καμπίνα ασανσέρ που ανοίγει την πόρτα του. Μπαίνει στο ασανσέρ {ουσιαστικά βγαίνοντας από τη σκηνή από την αριστερή της έξοδο, γιατί η είσοδος του ασανσέρ είναι και η έξοδος της σκηνής} και μιλάει στον εαυτό του...]

– [Γκων:] Χωρίς κουμπιά... Μια ευχάριστη έκπληξη...

– [Ακούγεται μια φωνή:] Πού θα θέλατε να πάτε, κύριε;
{Ενώ τα ειδικά ηχητικά εφέ θα πρέπει να είναι ηχογραφημένα, οι ήχοι απλών διαλόγων μπορούν να αποδίδονται από έναν ηθοποιό που δεν εμφανίζεται στη σκηνή}

– [Γκων:] Τελευταίος όροφος.

– [Μια φωνή ακούγεται:] Μη προσβάσιμος προς το παρόν.

– [Γκων:] Ισόγειο.

[Το ασανσέρ ανοίγει την πόρτα του. Στο ισόγειο όπου φτάνει, βγαίνει κατευθείαν σε έναν καταπράσινο {αόρατο} κήπο. Και πάλι, ακούγονται τραγούδια πουλιών και ήχοι της άγριας φύσης καθώς περπατά {προς τη δεξιά έξοδο της σκηνής}, κοιτάζοντας γύρω του με θαυμασμό. Σηκώνοντας το χέρι του και τεντώνοντας το δάχτυλό του ένα πουλί ή μια πεταλούδα σταματάει εκεί για μια στιγμή... Μια ομάδα παιδιών ακούγεται ξανά να γελά και να παίζει, μαζί με τους ήχους της άγριας φύσης... Βγαίνει από τη σκηνή από τη δεξιά πλευρά, μπαίνοντας ταυτόχρονα σε ένα όχημα που βρισκόταν εκεί. Μιλά, βρισκόμενος εκτός σκηνής:]

– [Γκων:] Μπορείς να με πας στην παραλία, σε παρακαλώ;...
[Μια γυναικεία φωνή ζητά περισσότερες πληροφορίες...] «Γίνετε πιο συγκεκριμένος, παρακαλώ... Δώστε το όνομα ή τον αριθμό της παραλίας...» Λέει «Παραλία, Νούμερο 138».

[Μπαίνει ξανά στη σκηνή υπό τον απαλό ήχο της θάλασσας που

χαϊδεύει την ακτή. Βγάζει τη μπλούζα που φορά και αρχίζει να περπατά προς το μπροστινό μέρος της σκηνής, για να μπει στη θάλασσα. Σταματά για λίγο. Γυρνώντας το κεφάλι του προς τα αριστερά, κοιτάζοντας προς τα πάνω, μια εικόνα αιχμαλωτίζει το βλέμμα του. Παίρνει τη μπλούζα του ξανά στα χέρια του, και τα φώτα σβήνουν]

[Αλλαγή σκηνής: Μια γυναίκα με ένα λευκό απλό αέρινο φόρεμα, στέκεται {στραμμένη προς το μπροστινό μέρος της σκηνής} ζωγραφίζοντας έναν πίνακα σε ένα καβαλέτο.

Την πλησιάζει σιωπηλά από πίσω {μπαίνοντας στη σκηνή από την αριστερή είσοδο}. Φαίνεται να μην τον έχει προσέξει. Έρχεται πολύ κοντά της και κοιτάζει τη ζωγραφιά της. Είναι η απλή εικόνα μιας θάλασσας, με μερικά σύννεφα από πάνω της. {Δεν είναι απαραίτητο η εικόνα να είναι ορατή από το κοινό.} Του μιλάει, χωρίς να γυρίζει:]

– [Εκείνη:] Ξέρεις, είναι αγένεια να κρυφοκοιτάς...

– [Γκων:] Συγνώμη... Πήγαινα για μπάνιο, αλλά σε είδα να στέκεσαι μόνη εδώ ψηλά στον βράχο, κι ένιωσα πως ήθελα να πλησιάσω. Συγνώμη που κοίταξα. Νόμισα πως δε θα σε πείραζε...

– [Εκείνη:] Δε με πειράζει... Απλά είναι που δεν είναι καλό. Θα έπρεπε να είχα διαλέξει τη «Ζωγραφική» ως Ξεχωριστή Ικανότητα...

– [Γκων:] Διαλέξει “τι” ως “τι”;

– [Εκείνη:] Α, ένας αγνός! [λέει, ενώ την ίδια στιγμή γυρίζει να τον αντικρύσει για πρώτη φορά. Ενώ τον κοιτάζει προσθέτει:]
Αλλά, κανείς δεν μένει αγνός για πολύ... Σε κανέναν κόσμo...

[Την κοιτά κι εκείνος βαθιά κι ύστερα στρέφει το βλέμμα του στον πίνακα...]

– [Γκων:] Εγώ νομίζω πως είναι όμορφο... Μια ακύμαντη θάλασσα...

– [Εκείνη:] Μια ακίνητη στιγμή στον χρόνο...

– [Γκων, χαμογελώντας:] Γιατί να θέλει κάποιος να απαθανατίσει μια στιγμή στον χρόνο;

– [Εκείνη:] Ματαιοδοξία, ίσως... Το να πιστεύεις πως ο χρόνος μπορεί να χωρέσει σε μια στιγμή...

– [Γκων:] Έστω κι έτσι, είναι μια όμορφη εικόνα...

[Γυρίζει πάλι προς τον πίνακα. Αφού του προσθέσει άλλη μια πινελιά, συνεχίζει να μιλά:]

– [Εκείνη:] Είναι ψεύτικη. Όλα είναι ψεύτικα... Αυτό, η θάλασσα, το νησί, εσύ κι εγώ...

Μια σκηνή, για να περάσουμε τις μέρες μας...

[Ο άνεμος φυσά λίγο δυνατότερος και μικρά κύματα αρχίζουν να σηκώνονται]

– [Γκων:] Είσαι εδώ για καιρό;

– [Εκείνη:] 40-50 χρόνια. Κάπου μετά το 10 έχασα το μέτρημα... Τι διαφορά έχει;

– [Γκων:] Τι είναι αυτό το μέρος;

[Γυρίζει πάλι να τον κοιτάξει...]

– [Εκείνη, με έναν ειρωνικό τόνο:] Ένα όνειρο που έγινε αλήθεια...

– [Γκων:] Δεν είναι;

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Το όνειρο είναι εδώ. Δεν ξέρω που βρίσκεται η αλήθεια...

– [Γκων:] Ίσως να μπορέσουμε να τη βρούμε μαζί...

[Γυρίζει πάλι να τον κοιτάξει. Για μια στιγμή δεν μιλάει, απλά τον κοιτάζει. Μετά, σα να μιλά στον εαυτό της, λέει:]

– [Εκείνη:] Είσαι αγνός.

– [Γκων:] Έρχεσαι συχνά εδώ;

– [Εκείνη:] Συνήθως προς το τέλος της εβδομάδας... Με βοηθά να χαλαρώσω... Πήγαινε τώρα. Ο άνεμος δυνάμωσε. Το νερό είναι δροσερό, και μια κυματιστή θάλασσα μπορεί να είναι πιο ενδιαφέρουσα από μια γαλήνια...

[Ο Γκων φεύγει σιωπηλά από την αριστερή έξοδο]

[Αλλαγή σκηνής: Είναι μόνος στο δωμάτιό του, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, ντυμένος με τα ρούχα που φόραγε νωρίτερα. Ένα γνώριμο χτύπημα ακούγεται στην πόρτα]

– [Γκων:] Περάστε...

[Περνώντας από την είσοδο, εμφανίζεται ο Έρικ...]

– [Έρικ, σα να μιλά στον εαυτό του:] Τι κύριος... Εκπλήσσω και τον εαυτό μου ώρες-ώρες... [και μετά, μιλώντας στον Γκων:]

Το φαντάστηκα πως θα κοιμάσαι όλη μέρα... Έλα ανόητε... Έλα... Μας περιμένει ένα πάρτι στην παραλία...

[Και πιάνοντάς τον από τον αγκώνα, τον σέρνει έξω από το δωμάτιο... Μπαίνουν στον ανελκυστήρα. Ακούγονται να μιλάνε μέσα του...]

– [Έρικ:] Ισόγειο... [και μετά από λίγο, ενώ είναι ακόμα μέσα στον ανελκυστήρα...]

Λοιπόν, πως σου φάνηκε η Σίνα, δεν ήταν το κάτι άλλο;

– [Γκων:] Ποια;

– [Έρικ:] Η Σίνα... Η κοπέλα, χθες βράδυ... Και λέει πως κράτησε την αρχική της μορφή!... Τι ψεύτρα...

[Τα φώτα σβήνουν]

[Αλλαγή σκηνής: Ο Έρικ κάθεται ανάμεσα σε δύο κορίτσια, το ένα παίζει απαλά κιθάρα και το άλλο είναι ένα όμορφο νεαρό κορίτσι {κατά προτίμηση με ασιατικά χαρακτηριστικά}. Ένας άλλος άντρας {κατά προτίμηση μαύρος} κάθεται μαζί τους. Ο Γκων στέκεται μόνος στην άκρη της σκηνής, παρακολουθώντας το ηλιοβασίλεμα. Ο όμορφος νεαρός μαύρος άνδρας πλησιάζει τον Γκων και του μιλά, προσφέροντάς του ένα ποτό καρύδας...]

– [Νεαρός άνδρας:] Τα ένστικτα της δίψας και της πείνας έχουν σβηστεί, οπότε αυτά δεν χρειάζονται για να είμαστε ειλικρινείς, αλλά για όσους από εμάς κρατήσαμε τις αναμνήσεις μας, είναι μια παλιά συνήθεια...

– [Γκων, παίρνοντας το ποτό:] Ευχαριστώ...

– [Νεαρός άνδρας, κοιτώντας τη θάλασσα:] Νομίζω ότι δεν θα βαρεθώ ποτέ τα ηλιοβασίλεμα...

– [Γκων:] Το “ποτέ” είναι μια περίεργη λέξη...

[Μακρινοί γλάροι ακούγονται...]

– [Νεαρός άνδρας, δείχνοντας μακριά στον ουρανό:] Ίσως θα έπρεπε να είχα γίνει θαλασσοπούλι... Αλλά όλα, τελικά, υποκύπτουν στη βαρύτητα...

[Το όμορφο κορίτσι με τα ασιατικά χαρακτηριστικά σηκώνεται και πηγαίνει κοντά τους...]

– [Κορίτσι:] Τι λένε εδώ τα αγόρια;... [τους πιάνει και τους δύο από τους αγκώνες και συνεχίζει] Ελάτε, καθίστε κοντά στη φωτιά, έχουμε πάρτι, το θυμάστε; Θα ήταν κρίμα να το χάσετε...

[Πάνε όλοι και κάθονται γύρω από τη φωτιά. Ο μαύρος άνδρας ξαπλώνει στην αγκαλιά του κοριτσιού και εκείνη αρχίζει να του χαϊδεύει το πρόσωπο... Τα φώτα σβήνουν...]

[Επόμενη σκηνή: Είναι εκεί πάνω, στον βράχο, φορώντας πάλι ένα λευκό φόρεμα, πίσω από έναν πίνακα στο καβαλέτο. Εμφανίζεται αργά πίσω της. Σταματάει και της μιλάει από μακριά, ενώ εκείνη είναι στραμμένη προς τον καμβά της...]

– [Γκων:] Γεια σου...

[Του απαντά χωρίς να γυρίσει από τη ζωγραφιά της]

– [Εκείνη:] Μπορείς να κρυφοκοιτάξεις, αν θέλεις...

[Την πλησιάζει και κρυφοκοιτά πίσω από την πλάτη της. Στο καβαλέτο υπάρχει ένας νέος, ολόλευκος καμβάς. {Δεν είναι απαραίτητο το μπροστινό μέρος του καμβά να είναι ορατό από το κοινό.}]

– [Γκων:] Ένας ολόλευκος καμβάς... Φαίνεται συναρπαστικό...

[Χαμογελά, χωρίς να γυρίσει προς το μέρος του. Δείχνει με το πίσω μέρος του πινέλου της κάπου στον καμβά, λέγοντας:]

– [Εκείνη:] Εδώ, ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι...

[Χαμογελά κι εκείνος]

– [Γκων:] Τέλειωσες το προηγούμενο;

– [Εκείνη:] Ας πούμε πως ένωσα ότι έδωσα αυτό που έπρεπε να δώσω...

– [Γκων:] Τι θα ζωγραφίσεις τώρα;

– [Εκείνη:] Δεν έχω την παραμικρή ιδέα! Ίσως θα έπρεπε να το αφήσω ως έχει... Να ξεκινήσω από το μηδέν, όπως εσύ. Να μη ζωγραφίσω τίποτα.

– [Γκων:] Προσπάθησες ποτέ να μη ζωγραφίσεις τίποτα; Ίσως να είναι πιο δύσκολο από το να ζωγραφίσεις 'κάτι'.

– [Εκείνη:] Ναι, πράγματι οι άνθρωποι πάντα παλεύαν να καλύψουν το κενό.

Με αγάπη, με μίσος, με χαρά, με πόνο, με σωστό και με λάθος... Με όλους τους πιθανούς συνδυασμούς...

– [Γκων:] Εσύ με τι το γέμισες;...

– [Εκείνη:] Δοκίμασα την αγάπη... Την ειλικρίνεια... Το βάθος... Αλλά όλα αυτά τα χρώματα, ήταν μάλλον δύσκολο να βρεθούν... Μόνο φθηνά αντίγραφα...

– [Γκων:] Και, πού βρίσκεσαι τώρα;...

– [Εκείνη, γυρίζοντας να τον αντικρύσει:] Μόνη... Κρυμμένη σε μια μικρή γωνίτσα του παραδείσου... Ντροπιασμένη... Αποτυχημένη... [χαμηλώνει τη φωνή της] Απούσα...

[Απομακρύνεται από τον Γκων, και μετά γυρίζει ξανά να του μιλήσει....]

– [Εκείνη:] Με ρώτησες τι είναι αυτό το μέρος... Ήρθε η ώρα να μάθεις... [Αφήνοντας τον πίνακα στη θέση του, απομακρύνεται από το καβαλέτο... Μετά από μερικά βήματα, γυρίζει, απλώνει το χέρι της προς το μέρος του και λέει:] Έλα μαζί μου... Θα πάρουμε ένα όχημα για την πόλη...

[Βγαίνουν από τη σκηνή από την αριστερή πλευρά, και τα φώτα σβήνουν]

[Επόμενη σκηνή: Ακούγεται μια φωνή, από το ηχείο του ανελκυστήρα:]

– [Η φωνή:] Επίπεδο 3 – Όροφος 14 – Βιβλιοθήκη...

[Μπαίνουν στη σκηνή από τη δεξιά είσοδο. Βρίσκονται σε μια βιβλιοθήκη. Τα μόνα πράγματα που εμφανίζονται στη σκηνή είναι δύο γυάλινες κοίλες οθόνες, συμμετρικά τοποθετημένες στα δύο άκρα της σκηνής. Περπατούν στο δωμάτιο ενώ εκείνος παρακολουθεί προσεκτικά την πίσω πλευρά της σκηνής, γεμάτη με {αόρατα} βιβλία. Ενώ κοιτάζει προς τα εκεί, του λέει:]

– [Εκείνη:] Βιβλία... “Στιγμές στο χρόνο...”

[Στη συνέχεια, σταματάει να περπατά πλάι του, λέγοντας...]

– [Εκείνη:] Θα σε αφήσω να διαβάσεις...

[Γυρίζει προς το μέρος της, προφανώς θέλοντας να την εμποδίσει να φύγει, αλλά προτού προλάβει να πει λέξη, εκείνη ήδη κατευθύνεται προς στο ασανσέρ.

Ξαναγυρνά στα βιβλία. Αγγίζει ένα από αυτά, και ετοιμάζεται να το βγάλει από τη θέση του... Την ίδια στιγμή, ακούγεται ένα ηχητικό σήμα σαν μόλις να ενεργοποιήθηκε η δεξιά οθόνη, οπότε στρέφει αμέσως το κεφάλι του προς το μέρος της... Αφήνοντας το βιβλίο ξανά στη θέση του, πηγαίνει κοντά στην οθόνη. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή...

– [Η φωνή:] «Η Φάρμα των Ζώων». Επιθυμείτε περίληψη, ανάγνωση ή φόρτωση;

– [Γκων, διστακτικά:] Περίληψη...

– [Η φωνή:] Γραμμένο τον 1^ο αιώνα Προ Δημιουργού, το βιβλίο παρουσιάζει ένα αγρόκτημα όπου τα ζώα, χρησιμοποιώντας την από καιρό κοιμισμένη τους δύναμη, επαναστατούν ενάντια στην τυραννία του ανθρώπου, με την ελπίδα να δημιουργήσουν μια κοινωνία ευτυχίας και ισότητας...

[Μετά από μια στιγμή σιωπής η φωνή συνεχίζει:]

– [Η φωνή:] Μπορείτε να ζητήσετε ένα συγκεκριμένο βιβλίο ή μπορείτε να επιλέξετε ένα από τη λίστα...

[Ο Γκων κάνει μια κίνηση με το χέρι του, αγγίζοντας την οθόνη, σα να επιταχύνει την περιστροφή μιας λίστας. Σταματά την περιστροφή, σε ένα τυχαίο βιβλίο. Η φωνή ακούγεται ξανά...]

– [Η φωνή:] «Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας». Επιθυμείτε...

– [Ο Γκων λέει, διακόπτοντας τη φωνή:] Ανάγνωση...

– [Η φωνή:] Ψηλά πάνω από την πόλη, τοποθετημένο σε μια μεγάλη κολώνα, έστεκε το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. Ήταν επικαλυμμένο παντού με λεπτά φύλλα καθαρού χρυσού, είχε δυο φωτεινά ζαφείρια για μάτια, και ένα μεγάλο κόκκινο ρουμπίνι έλαμπε στη λαβή του ξίφους του...

[Ο Γκων σταματά τη φωνή κάνοντας τη λίστα με τα βιβλία να περιστραφεί ξανά. Σταματάει την περιστροφή σε ένα άλλο βιβλίο...]

– [Η φωνή:] «Ο Χρυσός Κλώνος». Επιθυμείτε...

– [Ο Γκων μιλά, πριν η φωνή πει οτιδήποτε άλλο:] Φόρτωσε.

– [Η φωνή:] Παρακαλώ τοποθετήστε το χέρι σας στη θέση φόρτωσης...

[Ο Γκων τοποθετεί το χέρι του διστακτικά σε μια επίπεδη επιφάνεια μπροστά από την οθόνη. Τα μάτια και η έκφρασή του δείχνουν την απόκτηση πληροφοριών... Όταν η φόρτωση τελειώσει, απομακρύνει το χέρι του]

– [Ο Γκων μιλά τώρα στην οθόνη και λέει:] Παγκόσμια Ιστορία.

– [Η φωνή:] Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος; «Αρχαία Ιστορία; Μεσαιωνική Ιστορία; Παγκόσμιοι Πόλεμοι;...»

– [Ο Γκων απαντά:] Όλα. Φόρτωσε.

– [Η φωνή:] Θα πάρει χρόνο...

– [Ο Γκων απαντά βάζοντας το χέρι του στη θέση φόρτωσης:] Έχω χρόνο.

[Τα μάτια του αντανakλούν τα συναισθήματά του. Πριν περάσει πολύς χρόνος δείχνουν απορία και πόνο, και σύντομα δάκρυα αρχίζουν να κυλούν στα μάτια του. Απομακρύνει το χέρι του από τη θέση φόρτωσης]

– [Η φωνή:] Η φόρτωση διακόπηκε... Παρακαλώ τοποθετήστε το χέρι σας στη θέση φόρτωσης για να συνεχίσετε...

– [Γκων:] Ίσως αργότερα...

– [Μια νεαρή γυναίκα έρχεται κοντά του:] Είναι όλα καλά; Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;

– [Γκων:] Όχι, ευχαριστώ... Είμαι εντάξει...

– [Ενώ η κοπέλα περπατά προς ένα άλλο μέρος της σκηνής ο Γκων γυρίζει στην οθόνη και μιλά...] Ο Κόσμος των Απόντων.

– [Η φωνή:] Υπάρχουν πολλά βιβλία για τον Κόσμο των Απόντων, κύριε. Για πιο περιεκτικές πληροφορίες μπορώ να προτείνω ένα λήμμα εγκυκλοπαίδειας;...

– [Γκων:] Κάνε μια επιλογή και διάβασε, σε παρακαλώ...

– [Η φωνή:] Στα τέλη του 20^{ου} Αιώνα των Ζώντων, ο Anem No, παγκόσμια γνωστός ως «Ο Δημιουργός», κατέπληξε την ανθρωπότητα με την εφεύρεση του «Κόσμου των Απόντων», την ενσάρκωση της παλαιότερης και βαθύτερης ανθρώπινης επιθυμίας. Αφήνοντας πίσω του το βαρύ, παρακμάζον σώμα του, αγκυροβολημένο σε έναν μολυσμένο, άδικο, σαρκοφάγο κόσμο, καθένας μπορούσε πλέον να εισέλθει σε αυτήν την αψεγάδιαστη εικονική πραγματικότητα, όπου δεν υπήρχε πόλεμος, πόνος, πείνα.

Ανοιχτός σε άπειρες δυνατότητες, ο ίδιος ο Δημιουργός ξόδεψε 40 χρόνια της ζωής του επεκτείνοντας και τελειοποιώντας τον δίχως όρια κόσμο του, πριν ο ίδιος εισέλθει σε εκείνον το έτος που σημειώνεται ως «μηδέν» στο ημερολόγιό μας... Ήταν.....

– [Ο Γκων σταματάει ουσιαστικά τη φωνή, τοποθετώντας το χέρι του στη θέση φόρτωσης και λέγοντας:] Φόρτωσε.

[Όταν η διαδικασία φόρτωσης έχει τελειώσει, παραμένει με μια έκφραση απορίας στο πρόσωπό του. Απομακρύνεται από την οθόνη και κατευθύνεται προς τη γυναίκα που ζήτησε να τον βοηθήσει πριν, και που τώρα στέκεται κάπου στη μέση της αίθουσας]

– [Γκων:] Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι, σε παρακαλώ;

– [Η γυναίκα, χαμογελώντας:] Ναι, φίλε μου, φυσικά...

– [Γκων:] Μόλις τελείωσα μερικές φορτώσεις, αλλά δε μπορώ να βρω.....

[Ενώ μιλάει, το κορίτσι φαίνεται εντελώς παγωμένο...]

– [Γκων:] Είσαι καλά; Είσαι καλά;

[Δυο κορίτσια ελαφρά ντυμένα με απλά, λευκά, αέρινα φορέματα μπαίνουν αργά στη σκηνή, τραβώντας μαζί τους ένα απλό, λεπτό μαύρο ύφασμα. Το καθένα κρατά από μια γωνιά του, ενώ το υπόλοιπο σέρνεται στο έδαφος. Είναι αόρατα για τον Γκων που είναι σα χαμένος, κοιτάζοντας το «παγωμένο» κορίτσι... Την σκεπάζουν αργά, με το ύφασμα που έφεραν, και την οδηγούν μαζί τους, βγαίνοντας από τη σκηνή. Ο Γκων συνεχίζει να κοιτάζει έκπληκτος τη θέση που στεκόταν. Μια άλλη γυναίκα, μπαίνει στη σκηνή με γρήγορα βήματα, και πηγαίνει κοντά του...]

– [Γκων, μιλώντας της για την άλλη κοπέλα:] Έσβησε αργά και εξαφανίστηκε...

– [Γυναίκα, μιλώντας λυπημένα αλλά ήρεμα:] Ήρθε η ώρα της να ενωθεί με τον Δημιουργό... Μπορώ να σε βοηθήσω σε οτιδήποτε, φίλε μου;

– [Ο Γκων κάνει λίγες στιγμές να συνέλθει, και μετά της λέει:] Φαίνεται ότι δε μπορώ να βρω κάποια δεδομένα για τον Δημιουργό, από τον χρόνο του εδώ...

– [Γυναίκα:] Είσαι στον «Τομέα των Ζώντων». Τα δεδομένα που ψάχνεις είναι στον «Τομέα των Απόντων», στην άλλη άκρη της αίθουσας... Έχει πολύ μικρότερο αριθμό τίτλων ακόμα, αλλά είναι

πολλά υποσχόμενος...

[Ο Γκων κουνά καταφατικά το κεφάλι, ευχαριστώντας την, και μετά περπατά αργά προς την άλλη οθόνη, ενώ εκείνη φεύγει από τη σκηνή...]

Ο Γκων πλησιάζει την οθόνη στην αριστερή πλευρά της σκηνής, κάνει μια περιστροφική κίνηση με το χέρι του στην οθόνη και μιλά ταυτόχρονα:] «Ο Δημιουργός»

– [Μια φωνή, μια αντρική φωνή τώρα, ακούγεται να του μιλά:] Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος, κύριε;

– [Γκων:] Δείξε μου μερικές φωτογραφίες του... [μετά από μια στιγμή σιωπής, μιλά χαμηλόφωνα στον εαυτό του:] Μόνο μία. Ένας όμορφος άντρας με κοντά άσπρα γένια... [μιλάει ξανά στην οθόνη:]

Τι άλλο έχει γραφτεί για τον Δημιουργό;

– [Η φωνή:] Υπάρχουν πολλές λογοτεχνικές αναφορές για το θέμα... Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος;...

– [Γκων:] Θα ήθελα να μάθω περισσότερα για την πραγματική του παρουσία εδώ... Ίσως μπορείς να μου διαβάσεις ένα λήμμα από κάποια εγκυκλοπαίδεια...

– [Η φωνή:] Η πιο πολυσυζητημένη προσωπικότητα κάθε κόσμου, και η απολύτως λιγότερο γνωστή σε όλους, λόγω της σταθερής

αφοσίωσής του σε μια αφανή ζωή, ο Δημιουργός, λέγεται ότι πέρασε το χρόνο του στον Κόσμο των Απόντων, απομονωμένος στο εργαστήριό του, επεκτείνοντας και στολίζοντας τον κόσμο μας. Ώσπου, μόλις 23 χρόνια μετά την είσοδό του εδώ Εκείνος, ο Πατέρας μας, πέρασε τις πύλες του Σύμπαντος, έχοντας πραγματοποιήσει τη συλλογική, προαιώνια ευχή της ανθρωπότητας. Αν και πολλοί ισχυρίστηκαν ότι τον είχαν δει και μιλήσει μαζί του, η μαρτυρία τους αμφισβητείται έντονα, ως καθοδηγούμενη από προσωπικά οφέλη... Πληροφορίες για την προηγούμενη ζωή του μπορούν να βρεθούν στο τμήμα των ζώντων.

[Ο Γκων παραμένει μουνδιασμένος, να κοιτά την οθόνη]

— [Η φωνή, μετά από λίγο:] Θα θέλατε να διαβάσετε κάτι άλλο, κύριε;

[Παραμένει σιωπηλός]

[Είναι στον βράχο, με την ελπίδα να τη συναντήσει. Δεν έχει έρθει ακόμα. Ο αέρας είχε προφανώς πετάξει τον λευκό καμβά μακριά, οπότε τον παίρνει και τον στερεώνει —ανάποδα, να κοιτά το πλαίσιο στην πίσω του πλευρά— στα πόδια του καβαλέτου, χρησιμοποιώντας τη μικρή θήκη με τα χρώματά της. Μετά πηγαίνει στην άκρη του γκρεμού {το μπροστινό μέρος της σκηνής} και κάθεται εκεί, κοιτάζοντας τη θάλασσα. Μετά από λίγη ώρα, χαμογελά και γυρίζει το κεφάλι του πίσω. Τη βλέπει να έρχεται... Φοράει ένα σκούρο κόκκινο-καφέ φόρεμα, που ανεμίζει ελαφρά στον απαλό άνεμο. Της χαμογελά]

— [Εκείνη:] ...Κάποιος πρέπει να σε έστειλε να μου καταστρέψεις τη ζωγραφική μου καριέρα...

— [Γκων:] Τι σε κάνει να νομίζεις πως ήταν μόνο ένας;

— [Εκείνη, χαμογελώντας:] Δύο;... Τρεις;...

— [Γκων:] ...Θα μπορούσαμε να μείνουμε εδώ όλη μέρα...

— [Εκείνη, χαμογελώντας:] Λοιπόν, η ανθρωπότητα ήταν πάντα αυτοκαταστροφική...

Ανήμπορη να ξετυλίξει τα μεγαλύτερα δώρα της...

– [Γκων:] Αναρωτιέμαι, τι ξεχωριστές ικανότητες έπρεπε να είχα διαλέξει, για να ξετυλίξω εσένα...

[Χαμογελάει, χωρίς να απαντήσει στην ερώτησή του. Σε λίγο λέει:]

– [Εκείνη:] ...Κάποιος έκανε την εργασία που του ανατέθηκε για το σπίτι...

[Δεν πλησιάζει το καβαλέτο της, απλώς πηγαίνει κοντά του]

– [Γκων:] Έπρεπε να μάθω για τον κόσμο στον οποίο βρίσκομαι. ...Φοβόμουν και λιγουλάκι τον δάσκαλο...

– [Αυτή, χαμογελώντας:] Καλά έκανες... Λοιπόν, τι έμαθες για αυτόν τον κόσμο;...

– [Γκων:] Μοιάζει πολύ καλύτερος από αυτόν που ήμουν πριν... Έναν κόσμο... παράλογης ανισότητας και πολύμορφης βίας...

[Κάθεται κοντά του]

– [Εκείνη:] Και μοιάζει τόσο καλύτερα εδώ;

– [Γκων:] Ναι... Ένας κόσμος ησυχίας και αδελφότητας...

[Εκείνη χαμογελά πικρά...]

– [Εκείνη:] Δεν θυμάσαι τίποτα από τον κόσμο που ήρθες, μόνο όσα διάβασες... Δεν είδες ποτέ αυτόν τον μικροσκοπικό μπλε πλανήτη, να πλέει στο κενό... Αυτό το δώρο της τύχης... Ένα ειρηνικό λιμάνι, στην απεραιτοσύνη του σύμπαντος...

Όλα όμως φαίνονται γαλήνια από μακριά... Κανένα αγκάθι δεν ξεχωρίζει, ούτε μπορεί να σε ματώσει εξ' αποστάσεως.

Έπρεπε να έρθεις κοντύτερα σε αυτό το πλωτό θαύμα, για να καταλάβεις τη βίαιη φύση του... Για να δεις πως η γαλήνη και η ευδαιμονία δεν ήταν ποτέ εκεί... Πως ήταν μόνο μια ψευδαίσθηση... Ένας ευσεβής πόθος... Μια οφθαλμαπάτη στη λάβρα της ερήμου...

Και το σκληρότερο είναι πως θα μπορούσε να είναι αλήθεια... Θα μπορούσαν να τα είχαν καταφέρει... Αλλά δε το διάλεξαν.

[σταματά για λίγο]

Πήγαινε, αγαπημένε μου... Πήγαινε σε αυτόν τον γαλήνιο νέο σου κόσμο... Άσε με να κάνω την άχρηστη ζωγραφική μου... Πήγαινε να απολαύσεις αυτήν την ατάραχη χώρα...

Ίσως, [χαμηλώνει το βλέμμα της] θα ήταν καλύτερα για σένα να μην έρχεσαι εδώ...

– [Ο Γκων σηκώνεται και, φεύγοντας, γυρίζει να της μιλήσει:]

Πάω, αλλά δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος που θα προτιμούσα να βρίσκομαι...

[Αλλαγή σκηνής: Στην πίσω πλευρά της σκηνής κρέμεται ένα μεγάλο λευκό τεντωμένο ύφασμα, σαν ψηλός λευκός υφασμάτινος τοίχος. Θα παραμείνει εκεί για ένα σημαντικό διάστημα του έργου.

Ο Γκων περπατά αργά και σιωπηλά στη σκηνή, κοιτάζοντάς το. Η σκοτεινή άλλη του πλευρά φωτίζεται αργά κατά διαστήματα, αποκαλύπτοντας κινούμενες σκιές, σε απόλυτη σιωπή, διαφορετικών ομάδων ανθρώπων στην πίσω πλευρά του υφάσματος, με την ακόλουθη σειρά:

...Τέσσερις σκιές, δύο ανδρών και δύο γυναικών, που φιλιούνται και αγγίζονται ερωτικά... {το φως σβήνει αργά, εξαφανίζοντας τις σκιές — μετά από μερικά δευτερόλεπτα ανάβει ξανά αργά, αποκαλύπτοντας μια διαφορετική σκηνή}

...Ένα ζευγάρι, ένας άντρας καθισμένος στο έδαφος και μια γυναίκα ξαπλωμένη που ακουμπά το κεφάλι της στους μηρούς του, και οι δύο να διαβάζουν βιβλία...

...Ένας άντρας χτυπά με το σφυρί του μια σμίλη για να σχηματίσει ένα άγαλμα από ένα κομμάτι μάρμαρο...

...Ένας άντρας και μια γυναίκα παίζουν σκάκι...

...Δύο άντρες παίζουν χαρτιά... Ξαφνικά, ο ένας σηκώνεται όρθιος, πετάει τα χαρτιά που κρατούσε στο πρόσωπο του άλλου, ο οποίος

σηκώνεται, κι αρχίζουν να σπρώχνονται, ενώ ο Γκων παρακολουθεί τις σιωπηλές τους σκιές με απορία...

...Ένας κύκλος τεσσάρων όρθιων ανθρώπων, με τα χέρια τους υψωμένα προς τον ουρανό, τις ανοιχτές παλάμες τους γυρισμένες προς τα επάνω...

...Τρία άτομα, καθισμένα στο έδαφος, με την πλάτη κοντά το ένα στο άλλο, σχηματίζοντας ένα τρίγωνο, κάνουν διαλογισμό...

Το φως σβήνει, το ίδιο και τα φώτα της σκηνής]

[Είναι πάνω στο βράχο, και περιμένει να τη συναντήσει. Δεν έχει έρθει ακόμα. Ο καμβάς είναι ακριβώς εκεί που τον άφησε την τελευταία φορά — δεν τον είχε καν αγγίξει... Πάει πάλι στην άκρη του γκρεμού και κάθεται, κοιτάζοντας τη θάλασσα. Μετά από λίγο, χαμογελά και γυρίζει το κεφάλι του πίσω. Είναι εκεί και τον κοιτάζει. Τώρα φορά ένα μπλε φόρεμα, που κυματίζει στον άνεμο. Της χαμογελά. Του χαμογελά κι εκείνη, χωρίς να πει λέξη. Πηγαίνει στο καβαλέτο της, γυρίζει τον καμβά και τον τοποθετεί στη θέση του. Ανοίγει τη μικρή της θήκη, βγάζει τις μπογιές της και αρχίζει να ετοιμάζεται για να ζωγραφίσει.

Βάζει κόκκινο και καφέ χρώμα στην παλέτα]

— [Γκων:] Λοιπόν, ήταν η “Γκρίνια” η ‘ξεχωριστή σου ικανότητα’;

— [Εκείνη, χαμογελώντας:] Ανάμεσα στα πάμπολλα αξιολάτρευτα προσόντα μου...

— [Γκων:] Και... το πιο ιδιαίτερο από τα γοητευτικά σου χαρακτηριστικά;

— [Εκείνη, χαμογελώντας:] Η “Διαφυγή” φαντάζομαι... [μετά από μια στιγμή σιωπής συνεχίζει σοβαρά] Ήμουν τα γράμματα που έλειπαν σε κάθε αλφάβητο...

— [Γκων:] ...Ακούγεται ταιριαστό...
...Κράτησες τις αναμνήσεις σου;

— [Εκείνη:] Ήταν ο εαυτός μου... Δε μπορούσα να τις αποχωριστώ...

— [Γκων:] Τι μπορούσες να αποχωριστείς;

— [Εκείνη, χαμογελώντας πικρά:] Κάποια βάρη της καθημερινότητας... Και έσβησα τη σεξουαλικότητα μου, αν πρέπει να ξέρεις... Ίσως έπρεπε να σου το είχα πει νωρίτερα... Στο λέω τώρα... Συγνώμη που σε απογοητεύω...

[Αρχίζει να ζωγραφίζει]

— [Γκων:] Δε με απογοητεύεις... Όχι...

[Χαμογελά κοιτώντας τη ζωγραφιά της. Σε λίγο ο Γκων ξαναμιλά]

— [Γκων:] Πώς μπορεί κάποιος να εγκαταλείψει την ευχαρίστηση; Τουλάχιστον αυτή;

— [Εκείνη:] Η ευχαρίστηση έχει δύο πρόσωπα... Συχνά μετατρέπεται σε πόνο.

— [Γκων:] Γνώρισες πολύ πόνο;

– [Εκείνη:] Η αγάπη μπορεί να πληγώσει περισσότερο.

– [Γκων:] Γιατί;

– [Εκείνη:] Γιατί δεν έχεις άμυνες... Τείχη για να σε προστατεύσουν από αυτούς που αγαπάς... Σε χτυπούν από μέσα.

[Συνεχίζει να ζωγραφίζει]

– [Γκων:] Κουβαλάς πολλές πληγές;

– [Εκείνη:] Περισσότερες από όσες μπορείς να φανταστείς... Αλλά δεν πειράζει. Κάθε επίπεδο έχει ένα τίμημα...

– [Γκων:] Κι η ευτυχία;

– [Εκείνη:] Η ευτυχία, τι;

– [Γκων:] Ποιο είναι το τίμημα της ευτυχίας;

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Όταν θα βρεις κάποιον ευτυχισμένο, ρώτησέ τον... Και μετά πες μου κι εμένα να το ξέρω... Αλλά αν είναι ένα μικρό τίμημα, ίσως είναι μια μικρή ευτυχία... [γυρνά να τον κοιτάξει]

Όπως αυτή που μας περιβάλλει...

– [Γκων:] Η ομορφιά μπορεί να φέρει ευτυχία...

– [Εκείνη:] Ναι, μπορεί... Και υπάρχει τόση *επιφανειακή* ομορφιά τριγύρω μας. Όλα είναι τέλεια: μια υπόσχεση που πραγματοποιήθηκε...

[Αφήνει το πινέλο της σε ένα μικρό βαζάκι με νερό]

«Έλα...», του λέει... «Έλα μαζί μου...»

[Ο Γκων σηκώνεται από εκεί που καθόταν, και πηγαίνει προς το μέρος της. Περνώντας δίπλα από τον καμβά, γυρίζει να δει τι ζωγράφισε. {Και πάλι, δεν είναι απαραίτητο η εικόνα να είναι ορατή από το κοινό.} Είναι ένα πρόχειρο περίγραμμα ενός κόκκινου και καφέ δέντρου δίχως φύλλα ή καρπούς...]

– [Γκων, μιλώντας στον εαυτό του:] ...Ο κορμός και τα κλαδιά ενός δέντρου δίχως φύλλα...

[Προχωρά και φεύγουν μαζί...]

[Αλλαγή σκηνής: Εισέρχονται στην άδεια σκηνή από τη δεξιά της πλευρά και, κάνοντας μόνο μερικά βήματα, ο Γκων σταματά και κοιτάζει με θαυμασμό τη γύρω ομορφιά]

— [Γκων, μιλώντας στον εαυτό του χαμηλόφωνα:] ...Ένα μαγικό μέρος... Γαλάζιες πεταλούδες να πετούν αθόρυβα πάνω από χρυσαφένια λουλούδια... Να ξεκουράζονται για μια στιγμή, στους βελούνους δίσκους τους...

[Σηκώνει το χέρι του, και τεντώνει το δάχτυλό του, κοιτάζοντας μια πεταλούδα, που σταματά για λίγο επάνω του...]

Το φως ανάβει απαλά πίσω από το λευκό ύφασμα, αποκαλύπτοντας τη σκιά ενός πανέμορφου δέντρου. Τον αφήνει στην άκρη της σκηνής του θεάτρου και προχωρά μόνη της προς το δέντρο. Στη συνέχεια εκείνος κάνει μερικά βήματα προς το μέρος της.

Περιμένει κάτω από το μεγαλοπρεπές, δίχως καρπούς, δέντρο, κοιτώντας το πλούσιο φύλλωμά του. Έρχεται κοντά της... Γυρίζει να τον δει. Είναι έτοιμος να της μιλήσει....]

— [Ο Γκων μιλά με ήρεμη φωνή:] Γιατί.....

[Πριν προφέρει άλλη λέξη, βάζει σιωπηλά το δάχτυλό της στα χείλη της, δείχνοντάς του ότι δεν πρέπει να μιλήσει. Εκείνος σιωπά. Έπειτα, αφήνοντάς τον να στέκεται εκεί, σηκώνει το χέρι της και περνά σιωπηλά τα ακροδάχτυλά της στο πλάι της σκιάς του δένδρου, σχεδόν σα να το αγγίζει, αλλά χωρίς να το αγγίζει καθόλου. Ύστερα φεύγει λίγα μέτρα μακριά από το δέντρο.]

Ακούγεται ο ήχος του νερού, που προέρχεται από ένα μικρό ρυάκι. Εκείνη κάθεται στο έδαφος, παίρνει μια χούφτα από αυτό το {αόρατο} νερό, χρησιμοποιώντας και τα δυο της χέρια, και μετά δροσίζει το πρόσωπό της με αυτό. Τον καλεί με το χέρι της να έρθει κοντά της. Πηγαίνει, περνά το μικροσκοπικό ρυάκι και κάθεται στην άλλη του πλευρά, απέναντί της. Τον κοιτάζει. Την κοιτάζει κι εκείνος, η φιγούρα της να περιβάλλεται από το πυκνό φύλλωμα που απλώνεται ακριβώς πίσω της. Του μιλά:]

— [Εκείνη, προσκαλώντας τον:] Ρώτησέ με...

[Μένει σιωπηλός, κοιτάζοντάς την. Η γλυκιά, επιτακτική φωνή της, επαναλαμβάνει:]

— [Εκείνη:] Ρώτησέ με...

[Μένει σιωπηλός, παρακολουθώντας την για μια στιγμή, και μετά μιλά, διστακτικά...]

— [Γκων:] Έχω αυτήν την περίεργη αίσθηση πως... εσύ γνωρίζεις την απάντηση... μα εγώ δε γνωρίζω την ερώτηση...

[Χαμογελάει με κατανόηση. Απλώνει το χέρι της και του χαϊδεύει τα μαλλιά στο πλάι του κεφαλιού του. Συνεχίζοντας να του χαμογελά, σηκώνεται ήρεμα και απομακρύνεται από το νερό και από το δέντρο...

Σε λίγο, είναι πάλι κοντά της... Του χαϊδεύει ξανά τα μαλλιά και το μάγουλο, αλλά τώρα μιλάει ταυτόχρονα:]

– [Εκείνη:] Αγάπη μου... είσαι πολύ νέος...

– [Γκων:] Το ίδιο είσαι και εσύ...

– [Εκείνη:] Ο χρόνος, σταμάτησε μόνο εξωτερικά. Και τώρα, είναι ώρα μας να χωριστούμε...

– [Γκων:] Δε θέλω να περιμένω μια εβδομάδα για να σε ξαναδώ... Δε μπορώ...

– [Εκείνη:] Δε θα περιμένεις. Θα έρθω εγώ σε εσένα νωρίτερα... Αλλά, ο χρόνος μας σύντομα εξαντλείται...

[Αλλαγή σκηνής: Η σκηνή είναι άδεια. Το ασανσέρ σταματά στον όροφο του, βγάζοντας έναν χαρακτηριστικό ήχο, και ο Γκων βγαίνει σκεπτικός. Αφού κάνει μερικά βήματα μακριά από το ασανσέρ, ο Έρικ εμφανίζεται να έρχεται γελώντας από την άλλη πλευρά, μαζί με δύο κορίτσια, κρατώντας τα από τη μέση τους... Γελάνε όλοι δυνατά... Σταματάει για μια στιγμή, καθώς περπατά μπροστά από τον Γκων]

– [Έρικ:] Α! Ο εξαφανισμένος! Πού ήσουν; [και συνεχίζει να περπατά προς το ασανσέρ...]

– [Ο Γκων, χαμογελώντας του πλατιά:] Εδώ γύρω...

[Ο Έρικ γυρνά προς το μέρος του μαζί με τα δύο γελαστά κορίτσια και, λίγο πριν μπει στο ασανσέρ, του φωνάζει:]

– [Έρικ:] Απόλαυσε την Απούσα Ζωή!

[Ο Γκων χαμογελά πλατιά]

[Αλλαγή σκηνής: Ο Γκων κάθεται στο έδαφος στην άκρη της σκηνής, με την πλάτη του ακουμπισμένη σε ένα δένδρο {/τοίχο}, ενώ ακούγονται τραγούδια πουλιών και ήχοι της άγριας φύσης, συμπεριλαμβανομένων των ήχων από το πλατάγιασμα των φτερών μιας πάπιας ή ενός κύκνου και ο μακρινός ήχος μιας κραυγής ελέφαντα.

Κοντά του, έχοντας το κεφάλι του σκυμμένο σα να πίνει ήρεμα νερό ή να τρώει γρασίδι, είναι η ζωγραφισμένη φιγούρα ή ένα αντίγραφο ενός υπέροχου μικρού ελαφιού.

Εκείνος παρακολουθεί την ομορφιά γύρω του.

Σιγά-σιγά τα δύο κορίτσια τα ελαφρά ντυμένα με απλά, λευκά, αέρινα φορέματα μπαίνουν ξανά στη σκηνή, σέρνοντας μαζί τους το μαύρο ύφασμα. Ο Γκων κοιτάζει ήρεμα το ελάφι. Εκείνες το σκεπάζουν με το ύφασμα που κρατούν και το παίρνουν μαζί τους βγαίνοντας από τη σκηνή, ενώ την ίδια στιγμή εκείνη μπαίνει στη σκηνή από την άλλη της πλευρά, πίσω του. Του χαμογελά. Του απλώνει το χέρι της... Της χαμογελά κι εκείνος... Σηκώνεται όρθιος και την ακολουθεί, κρατώντας την για λίγο απ' το χέρι...

Σταματούν στο κέντρο της σκηνής. Εκείνη χαϊδεύει ένα όμορφο λουλούδι, σκύβοντας για να το μυρίσει]

— [Εκείνη:] Είσαι ευτυχισμένος εδώ;...

— [Γκων:] Είμαι μόνο ευτυχισμένος, χάρη σε εσένα...
[μετά από μια μικρή παύση συνεχίζει]
...Γιατί είπες πως ο χρόνος μας εξαντλείται;

— [Εκείνη, έχοντας γυρίσει να τον κοιτάξει:] Αυτός ο κόσμος τελειώνει...

— [Γκων:] Πώς το ξέρεις;

— [Εκείνη:] Το ξέρω...

[Ο Γκων ταραίζεται]

— [Εκείνη, μετά από μια στιγμή σιωπής:] Δεν θα έπρεπε όλα τα πράγματα να τελειώνουν;...

— [Γκων:] Όχι... Όχι η αλήθεια, όχι το καλό, όχι η αγάπη...

— [Εκείνη:] Νομίζεις ότι μπορούμε να τα φτάσουμε ποτέ;

— [Γκων:] Είναι τόσο ψηλά; Είμαστε τόσο μικροί;

[Δεν απαντά]

— [Ο Γκων μιλά ξανά:] Μπορούμε να προσπαθήσουμε...

– [Εκείνη:] Πετροβολώντας τα; Ικετεύοντάς τα; Σκαρφαλώνοντας στο δένδρο;

– [Γκων:] Ναι, σκαρφαλώνοντας στο δέντρο.

– [Εκείνη:] Ίσως θα έπρεπε να είχαμε διαλέξει τη μορφή της μαϊμούς... Γιατί εμείς, είμαστε πολύ αργοί στο σκαρφάλωμα...

[Δεν μιλάει. Εκείνη κάνει λίγα βήματα παραπέρα]

– [Εκείνη:] Φτωχή μου αγάπη, θα ήθελες να δεις κάποιο άλλο νησί;

– [Γκων:] Υπάρχουν άλλα νησιά;

– [Εκείνη:] Δε τα μαθαίνεις όλα από τα βιβλία...

Έλα, θα πάρουμε ένα όχημα προς την καρδιά του ωκεανού...

[Φεύγουν από τη δεξιά πλευρά της σκηνής και τα φώτα σβήνουν]

[Σε λίγο τα φώτα ανάβουν πάλι, αμυδρά, αποκαλύπτοντάς τους όρθιους στο κέντρο της άδειας σκηνής]

– [Γκων:] ...Γιατί σταματήσαμε;

– [Εκείνη:] Κοίτα ψηλά...

[Ο Γκων υψώνει το κεφάλι του. Το φως πίσω από το ύφασμα ανάβει σιγά-σιγά και πάλι, κάνοντας τη σκιά μιας μικρής ομάδας φαλαινών να εμφανίζεται από πάνω τους. Μια ομάδα από φάλαινες που ξεκουράζονται, οι περισσότερες από αυτές σχεδόν κάθετα βυθισμένες στο νερό. Κοιτάζει τα γιγαντιαία πλάσματα.

Εκείνη πηγαίνει κοντά του και τον αγγίζει στον ώμο, κάνοντάς τον να γυρίσει προς το μέρος της. Τον πλησιάζει και αρχίζει να τον φιλά. Στα μάτια του, κατόπιν στη μύτη του και τέλος αργά στα χείλη του. Σε λίγο ανταποκρίνεται κι εκείνος και τη φιλά.

Το τραγούδι των φαλαινών αρχίζει να αντηχεί.

Αγκαλιάζονται σφιχτά... Τα φώτα της σκηνής σβήνουν, αφήνοντας την να φωτίζεται μόνο από το φως πίσω από το ύφασμα. Εμφανίζονται και οι δικές τους σκιές. Φιλιούνται. Το τραγούδι των φαλαινών ακούγεται καθαρό και δυνατό... Εκείνη σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του, κι εκείνος τα δάκρυα από τα μάτια της.

Το τραγούδι σβήνει... Τα φώτα της σκηνής ανάβουν αργά, και οι δυο τους κάθονται αγκαλιασμένοι στο πάτωμα]

– [Γκων:] Ευχαριστώ... [και μετά από μερικές στιγμές σιωπής, προσθέτει:] Εύχομαι μόνο να το είχες νιώσει...

– [Εκείνη τον φιλά τρυφερά στο μέτωπο, λέγοντας:] Το σώμα, δεν είναι το παν...

[και μετά από μια μικρή παύση προσθέτει:]

Ας προχωρήσουμε.

{Το λευκό ύφασμα δεν θα χρησιμοποιηθεί ξανά, κι έτσι μπορεί να τραβηχτεί στην άκρη}

[Αλλαγή σκηνής: Κάθονται στην άκρη της θεατρικής σκηνής και μιλούν για τη θέα που απλώνεται μπροστά τους]

– [Γκων:] Δεν θα το περίμενα ποτέ ότι θα έβλεπα την αρχαία Αίγυπτο να απλώνεται μπροστά στα μάτια μου μια μέρα. Οι αμμόλοφοι και τα φοινικόδενδρα, τα σπίτια και οι ναοί της με ανθρώπους να περπατούν ανάμεσά τους, οι πυραμίδες και οι οβελίσκοι της, και το στριφογυριστό ποτάμι που αργοκυλά, λάμποντας κάτω από τον ήλιο...

Είναι ένα τόσο διαφορετικό νησί...

– [Εκείνη:] Η Αίγυπτος, η Ελλάδα, η Κίνα... Πολιτισμοί της Ασίας, της Ευρώπης, της Αφρικής, της Αμερικής και οπουδήποτε αλλού... Όλοι ονειρεύτηκαν μια διαφορετική αιώνια ζωή...

– [Γκων:] Μπορούμε να πάμε εκεί;

– [Εκείνη:] Πρέπει να φορτώσεις την κατάλληλη γλώσσα... Ή μπορείς να μείνεις σιωπηλός... Θέλεις να πάμε;

[Ο Γκων απαντά αρνητικά με μια κίνηση του κεφαλιού του]

[Δε μιλούν αλλά καταλαβαίνει ότι είναι προβληματισμένος]

– [Εκείνη:] Τι;... Τι σκέφτεσαι;

– [Γκων:] Δεν μπορώ να πάψω να σκέφτομαι αυτό που είπες και πως, ίσως, θα μπορούσαμε να εμποδίσουμε το τέλος αυτού του κόσμου...

– [Εκείνη:] Ίσως ο Δημιουργός θα μπορούσε... ...αλλά...

[Σηκώνεται όρθια και περπατά πιο πέρα]

– [Γκων, μετά από λίγο:] Στο επάνω επίπεδο του κτιρίου μας, η πρόσβαση είναι πάντα μη διαθέσιμη... Ξέρεις τι υπάρχει εκεί;

– [Εκείνη:] Το παλιό εργαστήρι του Δημιουργού.

– [Γκων:] Ίσως αν θα μπαίναμε εκεί... Ίσως μπορούσαμε να κά-
νουμε κάτι για αυτό...

– [Εκείνη:] Ίσως...

[Σηκώνεται και πηγαίνει κοντά της]

– [Γκων:] Ξέρω ότι δε συμπαθείς και πολύ αυτόν τον κόσμο, αλλά μπορείς να με βοηθήσεις να φτάσω εκεί;

– [Εκείνη:] Μπορώ...

– [Γκων:] Η πρόσβαση δεν επιτρέπεται...

– [Εκείνη:] Υπάρχουν μυστικές πόρτες... Συνήθιζε να βγαίνει κρυφά από εκεί, απαρατήρητος...

– [Γκων:] Πώς το ξέρεις;

– [Εκείνη:] Είμαι εδώ για καιρό, θυμάσαι;

– [Γκων:] Τον γνώριζες;

– [Εκείνη:] Ναι...

– [Γκων:] Πώς ήταν;

– [Εκείνη:] Ήταν ένας ευγενικός άνθρωπος... Αλλά δε θέλω να συζητήσω για αυτό... Λυπάμαι...

– [Γκων:] Θα με πας εκεί;

– [Εκείνη:] Ναι...

– [Γκων:] Μπορούμε να πάμε τώρα;

– [Εκείνη:] Όχι. Όχι τώρα.

[Περπατά λίγο μακρύτερα... Του λέει:] Αύριο... [και μετά από μια μικρή παύση επαναλαμβάνει:]

Αύριο, θα σε πάω εκεί...

– [Γκων:] Θα έρθεις να με βρεις;...

– [Εκείνη:] Όχι, εσύ θα έρθεις. Συνάντησέ με αύριο, εκεί που πρωτογνωριστήκαμε...

[Τα φώτα σβήνουν]

[Η σκηνή αλλάζει: Είναι μόνος του στη μέση της άδειας, αμυδρά φωτισμένης σκηνής, κοιτάζοντας σκεπτικός και σιωπηλός τον ουρανό... Τα φώτα σβήνουν]

[Παρακολουθεί τη θάλασσα για πολλή ώρα, καθισμένη εκεί που πρωτοσυναντήθηκαν. Έχει κατεβάσει το καβαλέτο και τον καμβά από τη όρθια θέση τους. Απλά παρακολουθεί σιωπηλά τη γαλάζια θάλασσα να απλώνεται στον ορίζοντα... Ανεμπόδιστη... Ασυννέφιαστη... Ατάραχη...]

Έρχεται από πίσω της, και κάθεται κοντά της. Κοιτάζει το πρόσωπό της. Εκείνη συνεχίζει να κοιτά τη θάλασσα. Μετά από λίγο της μιλά...]

– [Γκων:] Πρέπει να είσαι το μόνο δυστυχημένο πλάσμα στον παράδεισο...

– [Εκείνη:] “Παράδεισος”; [αναρωτιέται με ένα πικρό χαμόγελο] Τότε, κοίτα τον... [δείχνει τη θάλασσα με μια κίνηση του χεριού της] Κοίτα τον...

– [Ο Γκων, χωρίς να απομακρύνει το βλέμμα του από το πρόσωπό της:] Αυτό κάνω...

[Χαμηλώνει τα μάτια της, και μετά το πρόσωπό της, κι ύστερα γυρίζει να τον κοιτάξει]

– [Γκων, μιλώντας της ήρεμα, ύστερα από λίγο:] Ξέρω.

– [Εκείνη, κοιτώντας τον με απορία:] Ξέρεις τι;

– [Ο Γκων επαναλαμβάνει ήρεμα...] Ξέρω.

[Εκείνη δε μιλάει στην αρχή. Μετά μιλά]

– [Εκείνη:] Μάλλον, δεν ήταν τόσο δύσκολο να το μαντέψεις...

– [Γκων:] Μπορεί να είσαι πέρα από την αντίληψή μου, πέρα από την ικανότητά μου να σε φτάσω ποτέ, αλλά τουλάχιστον δεν ήμουν τόσο τυφλός ώστε να μη δω ως εκεί...

Λοιπόν, θα με πας στο παλιό σου εργαστήρι... Δημιουργέ;

[Εκείνη κοιτάζει προς τα κάτω και παίρνει μια βαθύτερη αναπνοή. Μετά από λίγο μιλάει, συνεχίζοντας να κοιτά χαμηλά]

– [Εκείνη:] Τώρα που ξέρεις... Τι περιμένεις να βρεις εκεί;

– [Γκων:] Το κλειδί... Την αρχή...

Ίσως να με βοηθήσει να καταλάβω το τέλος.

– [Εκείνη:] ...Το να θυμάσαι μπορεί να σε κάνει αντιδημοφιλή, σε έναν κόσμο που προσπαθεί τόσο έντονα να ξεχάσει...

– [Γκων:] Έστω κι έτσι, θα με πας εκεί;

– [Εκείνη, σηκώνοντας πάλι το κεφάλι για να τον αντικρύσει:]

Ναι.

Κατεβαίνοντας την πλαγιά, θα πάρουμε ένα όχημα προς μια από τις μυστικές εισόδους του...

[Σηκώνεται όρθια και μετά εκείνος. Βγαίνουν από τη δεξιά πλευρά της σκηνής {και κάποιος απομακρύνει το καβαλέτο και τον καμβά}. Ενώ ακόμα δεν φαίνονται από το κοινό, εκείνη λέει:]

– [Εκείνη:] Φτάσαμε.

Μέσα σε αυτή τη σπηλιά, θα βρούμε το δρόμο μας προς τα πάνω...

[Μπαίνουν ξανά στη σκηνή, βρισκόμενοι στη σπηλιά... Ο Γκων κοιτά γύρω του εντυπωσιασμένος]

– [Γκων:] Είναι μια τόσο όμορφη σπηλιά... Ένας αχάτης με άσπρες, γκρι και μπλε ρίγες, που σχηματίζουν σε κάποια σημεία κύκλους σε απαλά χρώματα...

[Κάνουν μερικά βήματα μπροστά]

– [Γκων:] Το φως χάνεται... {ομοίως, μπορούν να χαμηλώσουν τα φώτα της σκηνής}

– [Εκείνη, απλώνοντας του το χέρι της:] Θα με αφήσεις να σε οδηγήσω στο σκοτάδι;

[Της δίνει το χέρι του και ακολουθούν μια σύντομη διαδρομή με στροφές, πριν φτάσουν μπροστά στην αριστερή έξοδο της σκηνής]

– [Εκείνη:] Αυτός ο ανελκυστήρας θα μας πάει εκεί ψηλά...

– [Γκων:] Στο παλιό σου εργαστήριο;

– [Εκείνη:] Όχι, θα μας πάει πέρα κι από εκείνο... Ως την κορφή του βουνού. Του πανύψηλου βουνού, που στέκεται πάνω από την πόλη...

[Βγαίνουν από την αριστερή έξοδο της σκηνής, και τα φώτα σβήνουν]

[Αλλαγή σκηνής: Εκείνη βγαίνει πρώτη από το ασανσέρ και μετά εκείνος ακολουθεί. Η σκηνή είναι μισοφωτισμένη. Βρίσκονται σε ένα μεγάλο δωμάτιο. Στο βάθος του υπάρχει ένας τοίχος σε σχήμα ημισελήνου, με έναν μεγάλο μοχλό στο κέντρο του. Υπάρχει επίσης μια επίπεδη επιφάνεια, στο μέγεθος ενός κρεβατιού]

– [Εκείνη:] Δε χρειαζόμαστε πια αυτό το κάλυμμα, έτσι δεν εί-
ναι; [και κάνοντας μια κίνηση με το δεξί της χέρι, σαν να τραβάει
τον βράχο στην άκρη, προσθέτει:] Ας αφαιρέσω αυτόν τον βράχο,
για να δούμε αυτόν τον κόσμο από ψηλά, στο γυμνό φως του ήλιου.

[Ένας ήχος ακούγεται σαν να ανοίγει τμηματικά ένα γιγαντιαίο
ρολόι, και το φως στη σκηνή φτάνει σε κανονικά επίπεδα]

– [Εκείνη:] Κι αν όλα καταρρεύσουν, αυτό θα παραμείνει όρθιο.
Το καινούργιο μου εργαστήριο...
Για το ίδιο όνειρο...

[Εκείνη προχωρά μπροστά, ενώ εκείνος κάνει μερικά βήματα και
σταματά πιο πίσω]

– [Γκων:] Πες μου το όνειρό σου...

[Γυρίζει να τον κοιτάξει. Ακολουθεί μια στιγμή σιωπής. Μετά
μιλά]

– [Εκείνη:] Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο.

[Και μετά από μια ελάχιστη παύση συνεχίζει:]

Ήταν ένα όνειρο καταδικασμένο να αποτύχει. Το όνειρο ενός ανόητου.

Αλλά, ξέρεις πόσο παράξενα είναι τα όνειρα... Τα ξεγυμνώνεις, και τα χτυπάς, και τα καις, και τα θάβεις, και εκείνα παραμένουν ζωντανά. Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο, και έλαβα Αυτό... [Δείχνει το νησί μπροστά της, με μια κίνηση του χεριού της. Προχωρά πιο πέρα και συνεχίζει να μιλά:]

Βρίσκονταν σε έναν κατεστραμμένο κόσμο, γιατί τον είχαν καταστρέψει. Έναν κόσμο μολυσμένο, γιατί τον είχανε μολύνει... Εσωτερικά και εξωτερικά. Έναν κόσμο με ψέματα κι αδικία κι αίμα, γιατί είπαν ψέματα, κι αδίκησαν, και σκότωσαν. Γιατί έφαγαν τη σάρκα ο ένας του άλλου!

Αλλά ήταν παιδιά, έτσι δεν είναι; 10-12-50-120 χρονών. Ήταν παιδιά.

Και η αγάπη, και η αλήθεια, και το καλό, και η δικαιοσύνη, ήτανε καραμέλες στο στόμα τους.

Έτσι τον ονειρεύτηκαν... Αυτόν τον τέλειο κόσμο. Αυτήν την αιώνια παιδική χαρά! Και τους την πρόσφερα...

Τους έδωσα χρόνο για να ζήσουν και χώρο για να απλωθούν και

παιχνίδια για να παίζουν και πρόσβαση στην τέχνη και τη γνώση. Ένα θεματικό πάρκο για τη διασκέδασή τους! Και νόμιζα πως θα ανθίσουν. Θα μεγαθυνθούν. Θα εξελιχθούν...

Όχι. Αυτό το Μεταθανάτιο Ψέμα, ήταν εξίσου μάταιο όσο και το προηγούμενο... Θα παραδίδονταν σε κάθε απόλαυση, θα εισέπνεαν τον ευτυχισμένο ύπνο της εύκολης ζωής.

Εσύ δε μπορείς να δεις μέσα τους, μα εγώ μπορώ... Νομίζεις πως η απληστία και το συμφέρον δε βρίσκονται εδώ; Πως η μικροψυχία και το ψέμα εξαλείφθηκαν; [...Γελάει για μια ελάχιστη στιγμή...] Είναι παντού...

Νομίζεις πως είναι Αγνοί; Πεφωτισμένοι; Ολοκληρωμένοι;

Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο σαν ένα οχυρό που κακό δε θα μπορούσε να το κατακτήσει, δολοπλοκία να το πλανέψει, άδικο να το διαπεράσει. Ένα δέντρο που βέβηλος άνεμος δε θα μπορούσε να λυγίσει. Κάθε ένας, ένας Ήλιος Σοφίας.

Ονειρεύτηκα έναν Στρατό από Θεούς, και έλαβα μια αποικία από μυρμήγκια.

[...Σταματάει για μια στιγμή να μιλά και μετά τον κοιτάζει και λέει...]

Θα καταστρέψω τον κόσμο αυτόν που δημιούργησα.

– [Γκων, ψιθυρίζοντας:] Όχι...

– [Εκείνη:] Έφτιαξα έναν καλύτερο...
Θα σε στείλω εκεί...

[Τον πλησιάζει]

– [Εκείνη:] Θέλω να φύγεις... Θέλω να αφήσεις αυτόν τον κόσμο...

[Φαίνεται απρόθυμος. Κουνάει ελαφρώς το κεφάλι του αρνητικά... Εκείνη απλώνει το χέρι της προς το μέρος του. Στέκεται ακίνητος για μια στιγμή. Κοιτάζει το χέρι της. Μετά το κρατά και την αφήνει να τον οδηγήσει προς την επίπεδη επιφάνεια στο μέγεθος κρεβατιού. Ξαπλώνει επάνω της. Εκείνη κάθεται δίπλα του και τον κοιτάζει]

– [Εκείνη:] Τίποτα δε θα σε βλάψει ποτέ, αγαπημένε μου... Κανένα θνητό χέρι δε θα σε αγγίξει... Θα φωλιάσεις στους νόμους της φύσης, υπερβαίνοντάς τους...

– [Γκων:] Θα σε ξαναδώ ποτέ;

– [Κουνάει ανεπαίσθητα το κεφάλι της υπονοώντας 'όχι', ενώ λέει:] Θα βρίσκομαι εκεί που θα βρίσκεσαι... Θα είμαστε πάντα μαζί...

– [Γκων:] Όμως, θα το ξέρω;

[Δεν απαντά. Σε λίγο λέει:]

– [Εκείνη:] Να είσαι Αγνός...

[Ύστερα, σκύβει και του φιλά το μέτωπο. Και μετά απαλά τα χείλη του. Φιλιούνται. Κατόπιν του φορά στο κεφάλι του, ολόγυρα από το μέτωπό του, έναν απλό, διάφανο κύλινδρο, στο φάρδος μιας κορδέλας]

– [Ο Γκων, χαμογελώντας πικρά:] Τώρα ξέρω κι εγώ την απάντηση... [σηκώνει το χέρι του προς το πρόσωπό της] Η απάντηση είσαι εσύ...

[Φιλάει τα τεντωμένα ακροδάχτυλά του και λέει...]

– [Εκείνη:] Καλό ταξίδι αγάπη μου... Καμιά άγκυρα δεν θα σε δέσει πια...

[Σηκώνεται και, ενώ τον κοιτά, κλείνει απαλά τα μάτια του και αποκοιμείται. Εκείνη κλαίει συνεχώς. Σύντομα μια φωνή ακούγεται να λέει:]

– [Φωνή:] Η διαδικασία ολοκληρώθηκε.

[Πηγαίνει αργά προς τον γυάλινο μοχλό σε σχήμα 'Τ' στο κέντρο του τοίχου. Βάζοντας και τα δυο της χέρια επάνω του, τον τραβά προς τα κάτω, λέγοντας με αργή, αποφασιστική, δυνατή φωνή:]

— [Εκείνη:] Θα Καταστρέψω Τον Κόσμο Αυτόν Που Δημιούργησα...

[Δευτερόλεπτα μόλις μετά το κατέβασμα του μοχλού μια φωνή ακούγεται:]

— [Φωνή:]

Κρίσιμο λάθος...

Αποκαταστήστε την ισχύ του συστήματος...

Αδυναμία διατήρησης των επιπέδων ενέργειας...

Πτώση ενέργειας...

Αποκαταστήστε την ισχύ του συστήματος...

— [Εκείνη, μιλώντας αποφασιστικά:]

Κατέστρεψε όλα τα νησιά.

[Ακούγεται το φτερούγισμα μερικών πουλιών που πετούν στιγμιαία προς τον ουρανό. Και μετά οι ακόλουθοι ήχοι:

Κάποιοι άνθρωποι που κάνουν έρωτα, παύουν.

Ένα σφυρί που χτυπά μια σμίλη, σιωπά.

Ένας ήχος σαν να χωρίζεται το έδαφος...

Οι ελέφαντες αφήνουν μια απελπισμένη κραυγή.

Ένας υπόκωφος ήχος, σαν από μια υποθαλάσσια έκρηξη. Ο ίδιος αυτός ήχος ακούγεται μερικές φορές ακόμα.

Εκείνη, κλαίει με λυγμούς.

Ακούγονται άνθρωποι να φωνάζουν και να τρέχουν φοβισμένοι.

Βράχοι να κατρακυλούν.

Τζάμια να σπάνε και κτίρια να καταρρέουν.

Βρυχηθμοί και ήχοι από ζώα που τρέχουν φοβισμένα.

Ο ήχος από δένδρα που πέφτουν ή σπάνε.

Εκείνη κλαίει συνέχεια.

Ο ήχος νερού που αφρίζει όταν κάτι βυθίζεται μέσα του.

Απόμακρες φωνές ανθρώπων που ζητούν βοήθεια, σε διάφορες γλώσσες.

Ο ήχος νερού που σκεπάζει τα πάντα, μερικές κραυγές πουλιών, και μετά σιωπή]

[Στέκεται μόνη και συντετριμμένη στη μέση της σκηνής. Μετά, μιλώντας στον εαυτό της, λέει σιγανά...]

— Κάτι τελευταίο έχει απομείνει...

[Αμέσως μετά, υψώνοντας τη φωνή της, προσθέτει:]

— Σβήσε τη Μετά Θάνατον Ζωή...
Σβήσε τα Πάντα...

[Δυο κοπέλες, με τα χέρια διάπλατα ανοιχτά, σέρνοντας πίσω τους ένα φαρδύ μαύρο ύφασμα μπαίνουν στη σκηνή. Καθώς προχωρούν, σκεπάζουν αργά τη σκηνή. Πριν φτάσουν σε εκείνη, κοιτάζει το αναπαυμένο σώμα του Γκων, και του λέει ήρεμα με χαμηλή φωνή...]

— Είμαστε ελεύθεροι...

[Το ύφασμα καλύπτει εκείνη, κατόπιν το κρεβάτι που είναι ξαπλωμένο το σώμα του Γκων, και τέλος όλη τη σκηνή. Οι κοπέλες φεύγουν.

Στη συνέχεια, στην εντελώς καλυμμένη σκηνή, η όρθια φιγούρα της χαμηλώνει ήρεμα, καθώς εκείνη γονατίζει στο ένα της γόνατο και λυγίζει το κεφάλι της, σαν το σώμα της να εξαφανίζεται.

Δευτερόλεπτα μετά, ο Γκων σηκώνει το ανοιχτό του χέρι προς τον ουρανό. Το μαύρο ύφασμα στιγμιαία τεντώνεται.

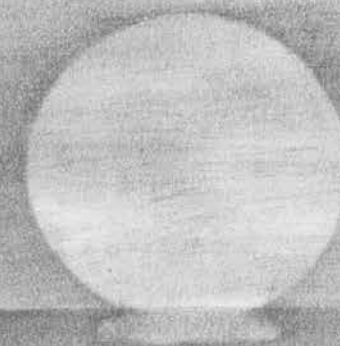
Τα φώτα σβήνουν]

Το Δελφίνι και ο Γλάρος

(Όταν δυο ήλιοι συναντιούνται,
τότε δυο κόσμοι ενώνονται για πάντα.)

...Ένα δελφίνι που ονειρεύεται τον κόσμο πάνω από την επι-
φάνεια της θάλασσας και ένας γλάρος που έλκεται από τα βάθη.
Έχοντας συναντηθεί ένα ηλιοβασίλεμα, όταν ο ήλιος συναντά την
αντανάκλασή του στο νερό, θα φύγουν για ένα ταξίδι γνώσης, ενά-
ντια στους περιορισμούς της ίδιας τους της φύσης.

— Εγώ θα πετώ για σένα...

— Κι εγώ θα κολυμπώ για σένα...

Άγγιξέ με...

...Είμαστε μονάχα οι δυο όψεις ενός νομίσματος. Πες μου για σένα! Πες μου με τι μοιάζεις. Είμαι η άλλη σου όψη...

...Τραγούδησε τις πρώτες νότες και σταμάτησε γεμάτο ντροπή. Δε θα 'θελε να το δουν, να το ακούσουν! Ήταν μια μελωδία για νεότερα πιάνο...

...Κι ήταν η πρώτη μου φορά που έβλεπα τόσους μαζεμένους γαλάζιους πλανήτες. Λευκούς και γαλάζιους, με ήλιους κίτρινους στην άκρη του ονείρου τους...

...Ένα βιβλίο δίχως όνομα και περιεχόμενο, που φώναζε τα άλλα βιβλία και τα καλούσε κοντά του, ώσπου τα δάκρυα διέλυσαν τις άδειες σελίδες του...

Η γαλάζια πεταλούδα

(...Σ' όσων κορμιά μικρά, φορούν φτερά μεγάλα...)

Μια πεταλούδα παράξενης ομορφιάς έλκεται στον προορισμό της. Πλουτισμένη από τις φωνές του δάσους θα εισέλθει σε ένα κάστρο εντυπωσιακό — έναν αθάνατο κόσμο πεταλούδων κυριαρχούμενο από έναν ευγενικό βασιλιά. Θα την παγιδεύσει. Θα την οδηγήσει στον ψηλότερο πύργο του. Αφανέρωτη εκεί, σε πολυάριθμα κάδρα στον τοίχο του, βρίσκεται η πιο σπάνια συλλογή από πολύτιμες πεταλούδες.

Εκείνη θα υποχρεωθεί να διαλέξει ή να πετά για αυτόν στους κήπους του ή να θανατωθεί. Εκείνος θα υποχρεωθεί να δει ότι δε μπορεί κανείς να κατέχει εκείνο που δε γίνεται να κατακτηθεί...

...Πάντα σε περίμενα. Πριν όλα, έλεγα βαθιά μέσα μου πως μια μέρα θα 'ρθεις...

Φύγε από τη γη (Οι άνθρωποι νεκροί...)
— δίγλωσση έκδοση —
στίχοι

Στης νιότης πίσω τη δροσιά,
μέσα στην παιδική χαρά,
Με λέξεις παίζοντας και πάθος,
ξεχάσαμε σωστό και λάθος...

The Underworld
— bilingual edition —
lyrics

*Back at the playground of our youth,
playing with words, we lost the truth,
Forgot it somewhere in the mud,
while growing old, and growing sad...*

Ο Μαυροπίνακας

...Είστε ακόμα νέοι. Το σώμα σας ακόμα δεν έχει υποστεί την παραμόρφωση της βαρύτητας και στο βλέμμα σας ακόμα λαμπυρίζει το άπειρο.

Τα φτερά σας, αυτά τα ανέτοιμα, υποτυπώδη φτερά περιμένουν πάνω απ' όλα το αίμα της καρδιάς σας για να αιματωθούν και να δυναμώσουν. Για να τολμήσουν να αψηφήσουν κάθε άνεμο. Η επιλογή της πορείας σας και το ύψος της πτήσης βρίσκονται μπροστά σας.

Μη φοβηθείτε τον ήλιο...

Το Βουνό της Αθανασίας

Πανταχού Απών
— σε έκδοση για τον κινηματογράφο
& σε έκδοση για το θέατρο —

Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο σαν ένα οχυρό που κακό δε θα μπορούσε να το κατακτήσει, δολοπλοκία να το πλανέψει, άδικο να το διαπεράσει. Ένα δέντρο που βέβηλος άνεμος δε θα μπορούσε να λυγίσει. Κάθε ένας, ένας Ήλιος Σοφίας...

— Είδα σε όνειρο ζωντανό, μια φωνή να μου λέει πως ψηλά πάνω από τις χαρές και τα πάθη των ανθρώπων, βρίσκεται το Βουνό της Αθανασίας. Κανείς δε ξέρει να το βρει, μου είπε, μήτε τι κρύβει στην κορυφή... Μα όλα στο όνειρο τούτο με κινούσαν να βαδίσω προς τα επάνω... Μοίρα, είναι ετούτος ο δρόμος που πήρα ο σωστός, είναι ετούτο το βουνό, εκείνο που ψάχνω;

...Βλέπω τη γη να υφαίνει τις μορφές των ανθρώπων και των ζώων, κι ο θάνατος να τις ξυφαίνει. Βλέπω ένα υφαντό από σκιές και χρώματα, που πασχίζει να ξεφύγει από τον αργαλειό κι απ' το στημόνι του. Που προσπαθεί να φτιάξει μια μορφή χωρίς να την ξέρει, να βρει έναν μελωδικό σκοπό πέρα από το επαναλαμβανόμενο βουητό της μηχανής, έναν δρόμο ανώτερο από τον φιδίσιο παγιδεσμό της σαΐτας...

Τα βιβλία, οι στίχοι και ποικίλα πρόσθετα — συμπεριλαμβανομένων περαιτέρω πληροφοριών για το “Προς όλους τους Νέους” — παρέχονται σε διάφορες γλώσσες στο...

www.b00k.gr
(γράφεται με δύο μηδενικά / written with zeroes)